Κυριακὴ πρὸ Χριστοῦ γεννήσεως (Ματθ. 1-1, 25)
23 Δεκεμβρίου 2007

«Καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦ ».

Ἄγγελος ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, φέρνει τὴν εἴδηση, τὸ μήνυμα τοῦ οὐρανοῦ στὸν ἄκακο καὶ δίκαιο Ἰωσὴφ καὶ ἀμέσως οἱ ἀμφιβολίες του σὰν καπνὸς διαλύθηκαν. Εἶχε γὰρ «λάθρα βουληθῆ ἀπολῦσαι αὐτήν». Τοῦ ἀποκαλύπτει «τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τὸν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν» (Κολοσ. 1, 26). Τοῦτο τὸ παιδὶ θὰ «σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν». Γι᾽ αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ δόθηκε πρὶν ἀκόμα γεννηθῆ ἦταν «Ἰησοῦς», ὄνομα ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς Του. Ὄνομα ποὺ κλείνει μέσα του τὴν πιὸ ἀπέραντη ἀγάπη· «Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. 2-9). «Καὶ ἐν τούτῳ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός» (Φιλιππ. 2-11).

Ἔρχεται στὴ γῆ ὁ «Ἰησοῦς» γιὰ νὰ ὑψώση ἐμᾶς στὸν οὐρανό. Ταπεινώθηκε, γιὰ νὰ μᾶς δοξάση. Ἔγινε πτωχός, γιὰ νὰ μᾶς πλουτίσει. Πῆρε τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ «ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς δόξης αὐτοῦ», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρεται στὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Γεννᾶται στὸ σκοτάδι τοῦ σπηλαίου, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήση στὸ φῶς τοῦ Παραδείσου. Πρὶν νὰ ἐνανθρωπήσει «Θεὸν ἰδεῖν ἀδύνατον». Τώρα ὅμως ποὺ ἀγγελικὰ στόματα μεταδίδουν τὸ χαρμόσυνο μήνυμα: «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ» ἡ εὐωδία τῆς θείας ἀγάπης κάνει τὴν γῆ νὰ μεθάει ἀπὸ χαρά. Τὸ ὄνομα Ἰησοῦς εἶναι «μύρον ἐκκενωθέν» (Ἆσμα 1, 3).

Ἀδελφοί, ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ Φάτνη καὶ καταλήγει στὸ Σταυρό. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι μόνο μὲ τὸ Αἷμα Του Σωτήρας ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Γέννησή Του. Σωτήρας ἀναδείχθηκε ὄχι μόνο στὸ Γολγοθᾶ μὲ τὸν Σταυρό Του ἀλλὰ καὶ στὴ Βηθλεὲμ μὲ τὴ Γέννησή Του. Ὁ Χριστὸς γεννιέται μέσα στοὺς πιστοὺς μὲ τὴν πίστη καὶ σαρκώνεται μὲ τὶς ἀρετές. Ὅλη ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ζωὴ ἀναγεννήσεως, δηλαδὴ γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέσα μας καὶ ἀναγεννήσεώς μας ἐν Αὐτῷ. Καὶ πόση ἀξία ἔχει αὐτὸ γιὰ τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο ποὺ κινεῖται ἔξω ἀπὸ τὸν χυμὸ τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἀφοῦ ὅλες του οἱ κινήσεις καὶ συντεταγμένες

φανερώνουν κίνηση ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο στὸν ὑπεράνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο-Θεό, μόλις ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῆ.

Πανανθρώπινη πρέπει λοιπὸν νὰ εἶναι ἡ δοξολογία μας πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεὸ γιὰ τὴν μεγάλη καὶ ἀκατάληπτη σάρκωση τοῦ Λόγου, μὲ σκοπὸ τὴν ἐπανασύνδεση τῶν σχέσεων Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Μάρτυρες τῶν ἐξαιρετικῶν αὐτῶν γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου γεγονότων εἶναι οἱ ἁπλοῖ ποιμένες ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Βηθλεὲμ ποὺ ἐκπροσωποῦν ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος· «καὶ ποιμένες ἦσαν εἰς τὴν χώραν... καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτοὺς» (Λουκ. 2-8). Ἀλλὰ καὶ οἱ μάγοι ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. «Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστήρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτούς, ἕως ἐλθὼν ἔστη οὗ ἦν τὸ παιδίον». Ἔλαμψε στὸν οὐρανὸ ὁ φωτεινὸς ἀστέρας καὶ στὴ φάτνη ἐφιλοξενεῖτο ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων. Ἡ πίστη τους δικαιώθηκε. Ὁ ἱερὸς πόθος τους πραγματοποιήθηκε. Μετὰ ἀπὸ τόσους κόπους καὶ πολυήμερο ταξίδι ἀξιώνονται τῆς τιμῆς νὰ προσκυνήσουν τὸν «τεχθέντα Βασιλέα» παρ᾽ ὅτι στὴ Βηθλεὲμ ὅλα ἦταν ἁπλᾶ, ταπεινά, πτωχά. «Οὔτε ἡ Παρθένος ἐπίσημος ἦν, οὔτε ἡ οἰκία περιφανής, οὔτε ἄλλο τι τῶν ὡρισμένων ἱκανὸν ἐκπλῆξαι» μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Παρὰ ταῦτα οἱ σοφοὶ μάγοι δὲν ἐπηρεάσθηκαν. Ἔτσι, κάτω ἀπὸ τὴν φτώχεια διέκριναν τὴν ἀξία, κάτω ἀπὸ τὴν ταπείνωση τὴν δόξα, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσημότητα τὴν βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ δύναμη. Πίσω ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς φτώχειας διέκριναν τὴν δύναμη, τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀλήθεια. Διότι ὁ Ἰησοῦς «ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κορινθ. 1-30). Ἂν ἐμεῖς τὸ θελήσουμε, ὁ «Ἰησοῦς» θὰ συμπορεύεται καὶ θὰ προπορεύεται, γιὰ νὰ μᾶς δείχνει τὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας, τῆς χαρᾶς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸ ἔχει διακηρύξει αὐτὸ «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ζωὴ» (Ἰωάν. 14-16).

Ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ ἀνέβουμε στὴ Βηθλεὲμ καὶ νὰ γίνουμε πολῖτες της, γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὸ πνεῦμα τῆς Βηθλεέμ. Στὴν φτωχικὴ φάτνη ἡ ψυχὴ βρίσκει ἀνάπαυση. Ὁ πρῶτος Ἀδὰμ ἦλθε στὸν κόσμο τέλειος ἄνθρωπος, ὁ δεύτερος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, προτίμησε νὰ ἔρθη σὰν νήπιο θέλοντας νὰ μᾶς μάθη ὅτι πρέπει νὰ «νηπιάζουμε στὴν κακία». Προτίμησε νὰ γεννηθῆ μικρὸ παιδί, γιὰ νὰ μᾶς διδάξει πὼς μποροῦμε νὰ γίνουμε «τέλειοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Φιλοξενήθηκε στὰ ἄχυρα τοῦ σταύλου, γιὰ νὰ μάθουμε κάτι γιὰ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν ταπείνωση. Ἔγινε φτωχὸς «ἵνα ἡμεῖς τῇ Ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσωμεν». Οἱ προφητεῖες ἐπαληθεύθηκαν· «Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν» (Ἡσαΐα 9-6). Ἦλθε ἀπὸ τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ καθαρίση τὴν μολυσμένη γῆ μας. «Τὰ σύμπαντα ὄθεν χαρᾶς πληροῦται». Οἱ καρδιὲς γεμίζουν μὲ θεία παρουσία. Μιὰ ἀτελείωτη στρατιὰ ἀνθρώπων Τὸν δέχονται, Τὸν πιστεύουν καὶ γίνονται δικοί Του αἰχμάλωτοι. Αἰχμάλωτοι σὲ μία

ἐλεύθερη αἰχμαλωσία, σὲ μιὰ αἰχμαλωσία ποὺ ὄχι μόνο ἐλευθερώνει ἀλλὰ καὶ σώζει. Ὅσοι ἔχουμε πρόθεση νὰ γιορτάσουμε Χριστούγεννα μὲ Χριστὸ καὶ Τὸν δεχθοῦμε στὴν φάτνη τῆς ψυχῆς μας, ἂς γνωρίσουμε ὅτι ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴ κατάσταση τῆς χαμοζωῆς, θὰ ἀνεβοῦμε στοῦ πάμφωτου οὐρανοῦ τὴ σφαῖρα.

Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, οἱ ἡμέρες ποὺ διερχόμαστε λέγονται καὶ εἶναι «ἅγιες ἡμέρες». Καὶ θὰ εἶναι πράγματι ἅγιες, ἐφόσον θὰ ἀνανεώσουμε τὴν ἐπιθυμία μας νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν λυτρωτικὴ παρουσία τοῦ Ἰησοῦ στὴν καρδιά μας. Θὰ εἶναι ἅγιες πράγματι οἱ ἡμέρες ποὺ διερχόμαστε, ἂν δὲν ξεχάσουμε πὼς ἡ ἀγάπη μας γιὰ τὸ θεῖο βρέφος πρέπει νὰ περάση, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ἀπὸ τοὺς «ἐνδεεῖς» ἀδελφούς μας.

Ὅλων τῶν ἀρετῶν κορωνὶς εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη. Μαζὶ μὲ αὐτὴν καὶ μὲ ταπείνωση καὶ ἀγνότητα ψυχῆς, μὲ πίστη καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν Ἰησοῦ, τὸν Σωτῆρα, «διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν» (Λουκ. 2-15). Ἂς ἠχοῦν διαρκῶς στὰ αὐτιά μας καὶ σὲ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου: «Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ» (Λουκ. 2-10)

« Χριστὸς ἐτέχθη ».

« Ἀληθῶς ἐτέχθη».

Ἀρχιμ. Ν.Κ.